

דודו פחחות דכב יא מלך

שכחנו שיש לירח גם צד מואר

3.1.25 פיוס

צילום: אריאל שליט

חמוטל ברייוסף

לעוד בוקר נפלא תראה דודו

- יום חרש
- חיים חרשים
- גוף חרש
- נשמה חרשה
- אנרגיה חרשה
- הזרמנויות חרשות
- חלום חרש
- הרגשה חרשה
- עשייה חרשה

והקול הזה לא מפסיק פשוט לא מפסיק כל כך הרבה סיבות טובות ואני מחייך חיוך כל כך גדול ומתמלא באנרגיה חיובית ואהבה לחיים החרשים שקיבלתי ומיד מצטרף לדויות חות העזות ולגשם המבורך ויוצא לחגוג אתם בהליכה את היום החרש שקיבלתי אני זוכר את היום החורפי הזה באופן מיוחד כי זה היה הפעם הראשונה בחיי שאני הולך ברגל ומתחבר לברטבע לרגע חשבתי שאיבדתי את שפיותי אבל מהר מאוד הרגשתי את הברכה ואת הכבוד שטמונים בטבע בגדי היו רטובים עד כדי כך שהרגשתי שאני סוחב עוד עשר ק"ג על הגב אבל עם זאת ההרגשה איזה הרגשה אך אפשר לתאר אותה אחת ההרגשות הנפלאות בחיי הרגשה שהחזירה אותי חמישים שנה אחורה כשהייתי ילד בגיל עשר הרגשה שכבשת את האודסט זוכר שלא הפסקתי לחייך כל ההליכה ולא הפסקתי לשיר זה היה בוקר מטורף כמובן החיובי שנתן לי להבין שהעולם נברא בשבילי וכל מה שאני צריך כבר כאן.

מה שיש לי להוסיף, חוץ מתודה לדודו (יא מלך) הוא כזה: מבורכה ועת חנוך גליץ הספרות מגלה לנו את הצד האפל של הירח כדי שלא נשגה באשליות ונראה רק את הצד המואר. בסדר, הבנו את זה. הפנמנו את זה. שכחנו שיש לירח גם צד מואר. תפקידה של הספרות כעת הוא לחשוף ולגלות את הסוד הזה, כמו שתמיד היא מאירה שטחים מתים וממלאת צרכים נפשיים שהורחקו ודוכאו.

חרי שנה לקראת החורף אני מביאה את היגדאי 20 שלי למוסך גרעון לני באזור התעשייה תלפיות ירושלים כדי שדודו פחחות (ככה הוא אצלי בנייד, לא יודעת את שם משפחתו) יעשה לרכב שלי קוסמטיקה שתעלים את כל השפופים ופגמי הצבע שהצטברו עליו במשך השנה. דודו כבר מכיר אותי.

פעם התווכחתי אתו על המחיר ומישהו די מבוגר עם כיפה שישב שם על הספיסל וחליכה אמר לדודו: אל תתווכח אתה, היא משוררת גדולה. כמעט התעלפתי. לא יודעת מי זה היה.

השנה הבאתי לו שוב את הרכב. דודו אמר לי, את יודעת בזמן האחרון אני גם כותב. אופו לא היתה לי ברירה, מתוך ניימוס וגם מסיבות של תועלת אמרתי לו, אשמה לראות מה שאתה כותב. הוא אמר, אשלח לך בווצאפ. אמרתי, בסדר. והנה זה מה שקיבלתי, מלה במלה (כולל פה ושם שיאות כתיב שתיקנתי):

השעה חמש בבוקר אני מתעורר למרגינת פסנתר קלאסית שמתנגנת מהשעון המעורר שבפלאפון שלי כהרגלי מזה שנים אני משפשף את עיני ושר בלב את הברכה והודיה הקבועה שלי "מורה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמת תי בחמלה רבה אמונתך" בחוץ יום חורפי גשם ולעפות והרוחות חוגגות ללא התחשבנות כאילו זכו בפייס המיטה שלי כל כך חמה ונעימה הרגשה של גן עדן ואני שואל את עצמי אך קמים מפה עכשיו ומי בכלל רוצה לעזוב את ההרגשה החמימה ונעימה הזאת ובאותה השנייה מיד כהרף עין אני שומע את הקול המנחה אותי ששולח לי מיד יותר מאלף תשובות נפלאות אך קמים.

דודו יא מלך תראה במה זכית השם עשה אתך הסדר כל כך גדול והעיר אותך